

142. Folketingets Forhandlinger.

2249 Iste Del. af Forl. t. Best. om Ned-

jo ikke Noget, der er Ingen, der falder paa at forlange, at Din Bygning skal tages bort uden videre, naar der ikke er rimelig Grund dertil. Han underskrev da Reverset, men han var dog saa forsigtig, at han samtidig dermed forhørte sig om, hvilken Plan man havde med Hensyn til Anlæg af nye Gader, og han lod Ingenieurcrisnet paa vise ham den Lutte, hvorefter han kunde opføre sit Hus, saaledes at det ikke vilde lide nogen Skade ved nye fremtidige Gadeanlæg. Nu kommer imidlertid den nye Plan af 1868, den sfterer med Gaden midt igennem hans Hus, og nu forlanger man, han skal tage det ned uden videre, og vil ikke indrømme ham nogen som helst Erstatning; Manden, der er fattig, bliver ruineret derved. Dette er en høj Grad af Ubillighed, der har aldrig nogenstunde været Forudsætningen, at Reverserne skulde kunne benyttes paa denne Maade, og den Ulsældighed, at Expropriationen rammer en Bygning med et ubetinget Revers, som i sin Oprindelse er, om end formelt lovligt, saa dog stridende imod alle de Forudsætninger, hvorfra Demarcationsbestemmelserne og navnlig Placaten af 13de October 1824 gaar ud — denne Ulsældighed bør ikke være nok til reent at berøve en Mand hans Eiendom. Det har aldrig været Meningen, at et saadant Revers skulde kunne benyttes paa den Maade, at man ferede en Bygning ned med et Dødsstrøg og berøvede en Mand hans lovlige og berettigede Eiendom. Men disse Reverser have overhovedet en heel Historie for sig selv. Da det oprindelige Lovudkast indbragtes af Ministeren, fandtes der i dens § 3 en Bestemmelse om, at "forfaavidt de udstedte Reverser efter deres Indhold ere opsigelige under de stedsfindende Forhold, skulde de opsiges de Bedømmende i det Stedligste 5 Aar efter Beskjendtgjørelsen om Udfaldet af den i § 2 omtalte Taration"; der var altsaa en Forpligtelse for Ministeriet til at opsigte alle opsigelige Reverser med 5 Aars Frist. Om denne Bestemmelse udtalte et været Medlem, som ikke længer har Sæde

44de Møde. Erdentlig Samling, 1869-70.

af Udo. ang. Lov af 6te Jult. 1867. 2250

ber i Thinget, den daværende Rigsdagsmand for Stænderborg (Reinhold Jensen) at det var en "brutal" Bestemmelse. Da Sagen kom under Forhandling i Udvalget fandt denne Paragraph mange Angribere og ingen Forsvarere. Jeg tillod mig i min Mindretals Betænkning at sige, at jeg kunde gaae ind paa v. sie Dese af Lovens væsentlig af Hensyn til, at Lovudkastets § 3 om Opsigelse af Reverserne efter hele Udvalgets Indstilling skulde udgaae, thi, sagde jeg, dersom Meningen var, at saadanne Reverser skulde opsiges uden videre, vilde "et saadant Indgreb i den bestaaende Tilstand, beregnet alene paa at tjene et Reversernes egentlige Betydning aldeles uvedkommende. Derved stride imod den simpleste Retfærdighed og være et Misbrug af den Magt, som Befæstingsvæsenet i Strid med Manden i Placaten af 1824 ubindret har kunnet tiltage sig". Jeg anede virkelig ikke dengang i 1867, at jeg skulde komme til at bruge disse Udtryk om Handlinger, der nu ere begaaede. Men man kan jo sige til mig: "Ja, Mindretallet har været saa eensidigt i sin Opfattelse, det er gaaet ud fra en Opfattelse af de private Grundeieres Ret, som den lovgivende Magt siden har underskændt; dine egne Udtalelser kunne derfor ikke gjælde." Vel, saa lad os da se, hvorledes Fleertallet udtalte sig om samme Sag. Fleertallet meente, at man retlig kunde gaae ind paa at lade de paa gjældende Grundeiere betale et Bederlag for Ophævelsen af Indskrænkningen med Hensyn til Byggefriheden; thi skriver Udvalget: "Staten indøver i denne Henseende ingen Tvang; det bliver for enhver privat Grundeier en fri Sag, om han vil beholde sin Eiendom paa samme Villkaar, som hidtil, eller om han vil tilkjøbe sig den uindskrænkede Brugsret derved; man har kun stræbt at indrette Villkærene saaledes, at de kunde indeholde en Opfordring for Grundeierne til snart og i saa stor Udstrækning som muligt at ordne deres Mellemværende med Staten. Det er for at fjerne enhver Tvang, at Udvalget har